

SEMĂNĂTORUL

ORGAN INVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu
Redactor: I. Lupu-Rișlețu

pare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 Bazargic

BONAMENTUL
80 lei anual

PROCLAMAȚIA M. S. REGELUI PENTRU NOUA CONSTITUȚIE

Români,

Un singur gând, iubirea năsfârșită pentru poporul Meu! o singură dorință, binele României, Mă călăuzesc fără șovăială pe calea ce am făgăduit-o Țării Mele.

Salvarea Patriei este pentru Mine singura poruncă care mă îndrumază în aceste vremuri îngrijorătoare de neliniște suflătoare.

Deci,

Infățizez astăzi Poporului Meu Noua Constituție menită să așeze temelii mai solide și mai drepte Statului nostru și să îndrumeze viața obștească pe o cale mai sigură, mai liberă și mai sănătoasă.

Prin această Nouă Constituție se proclamă hotărâtor înțietatea Națiunii Române care prin jertfele și credința sa a creiat Statul nostru național.

Se statornicesc și se lămuresc mai bine datorile și drepturile Cetățenilor.

Se sporește autoritatea și se întărește independența Guvernului.

Se reduce numărul Senatorilor și Deputaților.

Se asigură o mai dreaptă reprezentare în Parlamentul Țării a agricultorilor, a muncitorilor, a intelectualilor și a celorlalți factori conducători.

Se prevăd garanții și se hotărăsc incompatibilități severe pentru membrii Parlamentului, așa încât aleșii Națiunii să poată fi într'adevăr reprezentanții și ocrotitorii nevoilor obștești.

Se așează pe drumul îndeplinirii datoriei pe toți slujitorii Țării, ferindu-i de urmările primejdioase ale frământărilor politice.

Se prevăd pedepse aspre pentru răufăcătorii și indeosebi pentru cei vinovați de risipa avutului și banului public, aceasta fiind de azi înainte socotită drept crimă.

Se institue un temeinic și riguros control al avutului și cheltuielilor publice.

Se statornicesc drepturile țărănimii pe pământul ce-i stăpânesc prin expropriere.

Se acordă o mai largă și dreaptă participare la prețul concesiunii și la redevență proprietarilor de zăcăminte miniere expropriate de Stat.

Se asigură o egală îndreptățire tuturor semințiilor de altă rasă aflătoare de veacuri pe pământul României întregite.

Prin aceste îndreptări atât de folositoare aduse legii de temelie a Statului Român sunt convins că se chează Poporului Meu puțința de a se desvolta liber și stăpân pe destinele lui, pe calea ordinii, păcii și a propășirii.

În această zi solemnă și înviorătoare pentru viitorul României supun învoire Poporului Meu această Nouă Constituție.

Trăiască România.

CAROL

INSFARȘIT...

de Eug. Răducu

În luna Octombrie 1937, în No. 3 al ziarului „Semănătorul” din anul al VII-lea, s'a scris articolul de fond: „Politica”.

Articolul acesta, ca și altele, a fost un preludiv al marilor prefaceri civice, care nu mai puteau aștepta.

Constituția votată unanim de înțelepciunea poporului român, în plebiscitul dela 24 Februarie 1938, rămâne un produs firesc al dezvoltării vieții publice din România.

Semănătorul a prefațat evenimentele așa:

„În acest clocot de răutate și defălmare o singură șchelă mai rămâne pentru reconstrucție și

reconstituirea ordinii morale: școala și biserica.

Slujitorii lor pornesc urcușul pentru zidăria morală a vieții, tremurând pe șchela hătânată de moravurile politice fără scrupule și fără discernământ.

Deaceia învățătorii și preoții trebuie să rămână frâniile vieții în pantele prăpăstioase ale politicii, pentruca șchela lor și clădirea societății statului să nu se clatine.

Ei să se ambaleze în practica politicii de înaltă școală civică, cu baza de morală socială”.

Îngrijorarea, care se degaja acum 6 luni, a străbătut pretutind (Urmare în pag. 2-a)

Proclamația lui Cuza-Vodă la decretarea Statului constituțional în 1864

Șase ani se vor împlini în curînd de cînd existența politică a României s'a recunoscut într'un chip solemn și s'a proclamat printr'un tratat la care au luat parte înaltă Poartă, Augusta noastră Suverană, și marile Puteri ale Europei. Actul internațional, Convențiunea din 7 și 19 August 1858, ni-a înzestrat țara cu instituții liberale și binefacătoare, a căror dezvoltare progresivă ar fi asigurat prosperitatea noastră.

Și cu toate acestea România stă încă pe loc.

De unde vine răul?

Ridicat la Tron prin voturile unanime ale ambelor Adunări Elective, eu eram în drept de a mă răzîma pe concursul acelor care mi-au impus glorioasa, dar greua misiune de a organiza țara. A fost însă din contra: de a doua zi eu am găsit înaintea mea o nelimpădată opoziție.

În zădar eu am dat nenumărate dovezi despre cel mai scrupulos al meu respect pentru privilegiile parlamentare; în zădar am chemat la putere toate partidele, unul după altul.

În zădar am făcut Adunărilor concesii peste concesii și am împins spiritul de împăcare până a tolera încălcări grave asupra atribuțiilor mele.

În zădar m'am învoit până a face sacrificiul spontan chiar și al unor prerogative suverane.

Toate au fost nefolositoare.

Unirea țărilor surori săvîrșită; averile mănăstirilor închinată a cincea parte a pământului românesc, înapoiate domeniului național. Niște asemenea mari rezultate dobîndite de guvernul meu, toate au fost uitate.

Interesele țerii și demnitatea sa, dorințele, trebuințele noastre cele mai neapărate, toate s'au sacrificat unor patimi vinovate.

Drept răsplată pentru devotamentul său către cauza națională Alesul Românilor n'a găsit decît ultragiul și calomniile; și, eu toată înțelepciunea unui număr de deputați, o oligarhie turburătoare a știut a împiedica neconținut stăruințele mele pentru binele public, și a redus guvernul meu la neputință.

Ce-mi rămîne dar de făcut?

Am hotărît a face o de pe urmă cercare, a face un de pe urmă apel la patriotismul Adunării.

Mi-am schimbat din nou miniștrii, și, în timpul sesiunii actuale, guvernul meu a înfățșat Camerei toate proiectele de legi ce ea însăși le ceruse. În toate acestea eu am voit aceia ce au voit augustii subscrietori ai tratatelor care au ridicat România, aceia ce o voiesc marile principii de egalitate și de dreptate ale timpului nostru. Am voit, în fine, să se realizeze și marea făgăduință dată muncitorilor de pământ de art. 46 a Convenției. Am voit ca clăcașii, prin plata muncii lor, să ajungă a stăpîni pârțicica lor de pământ în plină proprietate.

Cum a răspuns Adunarea la înfățșarea proiectului de lege morală? O știți toți. Ea dat un vot de blam guvernului meu. Și pentru ce? Pentru că proiectul înfățșat era o lege de dreptate, era realizarea speranțelor legitime a trei milioane de țerani. Adunarea, prin blamul său, lovia, în persoana Miniștrilor, propria cugetare a Șefului Statului.

O asemenea stare de lucruri nu mai putea să se prelungească.

Am voit dar să vă fac pe voi toți judecători între Adunarea Electivă și într'alesul Românilor.

Spre acest scop, miniștrii mei au presintat Adunării o nouă lege electorală, a căreia utilitate este mărturisită de înșiși subscrietorii Convenției, și care asigură țerii o reprezentare mai deplină, o reprezentare cu adevărat națională. Adunarea a refuzat de a discuta această lege.

Nu-mi rămîne dar alta decît de a apela la națiune, la cetățenii de toată starea și de toată averea.

Românilor, voi sînteți acum chemați a da un vot hotărîtor.

Eu supun primirii voastre, noua lege electorală, răspînsă de Adunare, și un proiect de Statut, care va desvolta și îndeplini dispozițiile binefacătoare ale Convenției.

Deliberați dar, și hotărîți în toată liniștea, în toată neatfîrnarea.

(Urmare în pag. 2-a)

Proclamația lui Cuza-Vodă

(Continuare din pag. 1-a)

De acum vouă și numai vouă este dat a vă rosti dacă țara trebuie să fie și în viitor lăsată pradă agitațiilor deșerte, care de mai mult de cini ani desconsideră națiunea, compromis securitatea ei și împiedică orice progres.

Vouă, de a hotărî dacă națiunea română este demnă de libertățile publice, cu care am voit și voiesc a o înzestra, și pe care o majoritate de privilegiați i le refușă.

Vouă, Românilor, de a arăta Europei, prin înțelepciunea voastră, că merităm înalte simpatii ce ni sînt cîștigate.

Vouă, tuturora, de a dovedi că, întocmai ca în zilele de 5 și 24 Ianuar 1859, sîntem cu toții uniți înaintea unei situații dela care afirmă fericirea, viitorul și mărirea Romîniei.

Să trăiască România!

ALEXANDRU IOAN

Kogălniceanu Bălănescu, D. Bolintineanu,
P. Orbescu, general Manu
7 Maiu 1864

Din Neamul Românesc No. 40, XXXIII, 22 Februarie 1938

INSFARȘIT...

(Continuare din pag. 1-a)

deni și rezolvarea s'a produs prin noua orînduire constituțională care direcționează viața publică spre alte moravuri, cu mai mult scrupul și alt discernământ!

Acei rămași încă înfașurați în nevroza de până eri se vor desmeteci curînd și se vor scutura ca de un vis urît!

Pe fundamentul nou, al constituției Regele Carol al II-lea se vor infiripa în amănunțime legiurile de organizare a vieții noastre de popor, cu totul deosebita de falsitatea ce am trăit-o și în care agoniza tot ce nația avea mai vital înrînsa.

Specula de orice gen și din orice poziție a încrement. Nici material și nici spiritual; nici public și nici în particular nu va mai fi posibil sclavia morala a sufletului omenesc sub molozul ideilor de libertate, fraternitate și egalitate, împrumutate din revoluția franceză...

Politica de până ieri a afișat aceste idei, le-a speculat și le-a fanatizat până la pornirea de cruciade interne care amenințau prăvălirea societății în haos!

În amestecul de interese sociale unde se pierde totul ca să nu se mai descifreze nimic; în locul tendințelor isvorite din specula tuturor intereselor sociale pentru o credință fără hotare; Noua Constituție a așezat principiul inte-

reselor profesionale pe îndeletniciri — care înmănușate prin acordul tendințelor respective vor zămisi idealul de pace socială înăuntrul granițelor de popor.

Viața publică va fi susținută de resortul îndeletnicirilor în care cetățeanul își valorifică existența sa, într-o ierarhie de interese ale colectivității neamului. Cine va desfășura o muncă morală; cine va da societății produsul cel mai ales al muncii sale, acela va străluci și va conduce. Acela va fi chemat în rolul de frunte al rostirilor de mâine.

Munca, la baza vieții publice, munca, la baza existenței; munca, în valorificarea vieții civice.

Favoritismul și nepotismul zac la pământ de imbuirea ideilor de libertate și fraternitate, dezvoltate în cea mai deșanțată lipsă de legalitate!

Specula a murit; munca a înviat.

Iată caracteristicile esențiale pentru asanarea morala a vieții publice din România întregită, decretate de Constituția din 24 Februarie 1938.

Odată cu așezarea cea nouă, factorii de educație socială, învățătorii și preoții au de cucerit veșnicele 3 poziții: poziții morale, poziții sociale și poziții materiale.

Pe cele morale le vom cuceri prin măsură; pe cele sociale, prin muncă; pe cele materiale prin solidaritatea noastră.

Nu mai avem de aparat. Deviza a revenit: „Avem de cucerit“.

Să luăm aminte.

Să ne reculegem și cu conștiința acestor înțelegeri să pornim de acum într'un imn de muncă și de credință pentru Țară și Rege. Și numai... pentru Țară și Rege!

E supremul comandament care răsbate în suflet, însănătoșindu-l, în apăsarea cea mai grea a zilelor de azi!

Eug. Răducu

ZMEI ȘI ZANE

de Mihail Lungianu

Fundația Regală „Principele Carol“ a editat unul din cele mai frumoase și cel mai plăcut din volumele „Cartea Satului“, cu basmele d-lui Mihail Lungianu „Smei și Zâne“.

Tot misticismul din străfundurile sufletului poporului nostru e dat în cele 11 povești despre zmei și zâne, într'un stil de o curățenie și muzicalitate, în care nimeni n'a scris până astăzi.

Fiece lucrare nouă a d-lui Mihail Lungianu e o revelație a bogăției folklorului nostru și un prilej de afirmare a unei arte poetice în continuă ascensiune.

S'a pus acest scriitor, de o vădită originalitate, alături de Creangă, de Ispirescu, de Delavrancea, de Odobescu. Se poate spune, în puține cuvinte, că-i rezumă pe toți, întrecându-l însă, în cece privește limpezimea izvoarelor și duloșia frazei.

D-l Mihail Lungianu scrie cele mai interesante și mai dulci pagini, atât ca fond cât și ca formă, uunul adânc, alta plină de vraje. E scrisul cu adevărat clasic.

Cine vrea să cunoască acest neam, cu frământările-i launtrice și cu puterea lor de exprimare, or măcar să vadă care-i e adevărata lui limbă, să citească literatura lui Mihail Lungianu. Nici o influență străină n'ea, nici un neologism, ci numai sbor de imagini, lanț de cântec, și, mai presus de toate, o bogăție de cuvinte, neaoș românești, evitându-se repetirile, ceace o face mereu nouă și ispititoare.

Se vorbește puțin de ea, se caută și mai puțin, dar e o ade-

vărată comoară națională, care va dăinui d'alungul veacurilor, în cluda neînțelegerii și neîncurajării ei de azi.

Sacrificiile, facute de editori cu darea ei la lumină, vor fi răsplătite de recunoștința viitorimii. Se face cu aceasta o adevărată operă patriotică.

Va veni o vreme când Mihail Lungianu va fi cea mai scumpă glorie a geniului românesc, popular a țărânilor noastre. O spunem aceasta cu toată convingerea și fără teamă d'a putea să fiu desmîșit de cineva vreodată.

Gorjanul

Telegrama Asociației noastre
către M. S. Regele

M. S. REGELUI CAROL al II
Palatul Regal — București

În Constituția nouă, orînduitor de binecuvîntată dezvoltare a României, Asociația Învățătorilor din Județul Călărași vede iubirea ocrotitoare a Regelui Carol al II, predestinat să făurească epoca cea mai strălucită din viața poporului Său.

Cu nețărmurit devotament Învățătorimea depune sub Augusta înțelegere a vremurilor toată munca și sacrificiul cerut de răspântia zilelor de azi.

Și cu respectuoasă adorațiune învățătorii Vă închină Majestatei cel dintâi ca și cel din urmă gând: Să Trăiască România, Trăiască M. S. Regele Carol al II, Trăiască Dinastia.

Președintele Asociației Învățătorilor
Județul Călărași
Răducu

Intellectualii!

117.747 publicații străine
2.253 publicații românești

cuprînd adesea studii și informațiuni privind domeniul Dvs. de activitate. — Dar cine poate urmări, tăia și clasa 120.000 de publicații, punându-vă zilnic pe masa de lucru cea mai prețioasă și completă sursă de informații asupra problemelor care formează preocuparea Dvs.? 102 agenții din lumea întreagă prin intermediul agenției

„Serviciul Gazetelor“

București — Str. Sf. Constantin
No. 24 — telefon 3-16-15

Prospecte oferte și probe gratis la cerere.

Copilul și vorbirea

(Continuare)

de Henri Delacroix

2) *Treptele funcționale.* Cele două funcțiuni extreme, una periferică, cealaltă centrală, se desfășoară simultan și convergent, strălucind în drumul lor de desfășurare treptele și nivelele intermediare. Spiritul consolidează temelile sale inferioare pentru a se realiza în întregime; însă chiar de la începutul acestei realizări se ivește ceva din natura funcțiunii desavârșite; și fără această bogăție inițială, nimic din procesul complex n'ar începe și nu s'ar desavârși.

Vorba este mai întâi construcțiunea unui joc de figuri sonore și motrice, prin gustarea gînguriturii infantil, a acestei materii sonore și motrice care face parte din echipamentul senzorio-motor al copilului.

Dar cimpanzeul posedă și el deasemenea un joc de forme articulatorii — mai puțin bogat, cei drept — de care nu se slujește decât pentru exprimarea câtorva trebuințe și câtorva emoțiuni. Nimic, în structura aparatului său fonator, nu s'ar opune dacă el ar fabrica aceste forme articulatorii într'un număr ori cât de mare. Dar nimic în activitatea sa mintală nu i-l solicita.

Papagalul încaltea este mai bogat în mijloace fonetice. Însă el se mărginește numai la ceace a învățat, la câteva cuvinte și fraze. Lui îi lipsește motivul mintal care să-l determine să urmeze mai departe; în umilele sale achizițiuni nu se ridică mai sus de dresaj.

Omul singur a străbătut obstacolul și a acomodat bogăția cla-

virului său fonetic bogăției clavierului organizațiilor sale mintale. Vorba e născută de vorbă — vreau să spun de această vorbă elementară care constituie gînguritul — și de semne — vreau să zic inteligența fabricatoare de simboale. Copilul construiește un joc de forme auditivo-motrice cari tind spre o semnificare. Aceia ce face activitatea unui astfel de sistem și ca subiectul să lucreze neîncetat pentruca să construiască astfel de figuri, adică aceiace sunt cuvintele; aceiace'l face să continue neîncetat lucrul început, este permanența simbolului la acest sistem de figuri. Astfel jocul fonetic, acrobația fonetică, se orientează de la sine spre formarea unui vocabular; susținut de interesele vitale ale copilului, de mersul său spre inteligibilitate, de acest spirit de inițiativă și aventură care'l îmboldește spre lumea

simboalelor, către lărgirea universului său senzorio-motor. În acest cântec ce preludează limbajul se află presimțirea limbajului; și din ce în ce acest cântec devine un limbaj.

Pentruca să devină o limbă, va trebui să treacă stadiul de simplă emisiune fonetică și chiar stadiul cuvîntului. De sigur, cu cuvîntul, esențialul limbajului este deja prezent: principiul că toate lucrurile au un nume sau pot să primească un nume, permanența numelui sub devenirea lucrurilor. Lumea mintală se organizează și se stabilește și în timpul raportărilor ea intră într'un aspect al raportului lucrurilor.

Dar limbii îi trebuie o gramatică și o sintaxă; trebuie ca pentru expresiunea gândirii asupra unor raporturi logice esențiale să se fi fabricat uneltele potrivite; pentru relațiunile sociale ale lumii cuvinte-

Colaborarea școlii cu familia

Familia și școala

Educația individului începe în familie. Aci capătă copilul primele noțiuni, aci își fo mează vocabularul și își dezvoltă primele sentimente. Deaceea, familia are un rol hotărâtor în educație. De felul cum fiecare familie știe să-și crească odraslele atrăna viitorul neamului.

Familia poate da societății elemente desăvârșite: genii, personalități, somități, etc.; după cum poate da și elemente rele, distructive: hoți, pungăși, criminali, etc.

Istoria ne oferă destule exemple de mame care au știut să dea o educație aleasă copiilor și care au rămas pildă pentru toate generațiile. Sunt cunoscute mamele celebre: Cornelia, mama Grachilor; Domiția, mama lui Marcu Aureliu; Blansa de Castilia, mama lui Ludovic cel Sfânt; Ioana d'Albert, mama lui Enric IV-lea; mama lui Goethe; mama lui Jules Michelet; mama lui Henric Heine; iar din istoria noastră mama lui Ștefan cel Mare.

În perioada preșcolară, familia este școala copilului. Rolul ei este, deci, cu mult mai mare, pentru că trebuie să pregătească elementele pe care școala, la rândul ei, să le desăvârșască, în scopul de a da statului oameni de valoare. După oamenii de seamă pe care îi are un stat se poate judeca școala lui.

Cu cât familia își înțelege rolul său cu atât vine în ajutorul școlii; iar când nu și-l înțelege, ea lucrează în detrimentul școlii.

Școala desăvârșește educația începută în familie; da cunoștințe pe cari copilul n'a avut prilejul să le învețe, întărește și corectează pe cele vechi sau greșite. Rolul școlii este să pregătească, cât mai bine, pentru viața de mai târziu. Școala reușește să-și realizeze pe deplin acest scop, dacă familia este conștientă de menirea ei și sâdește în sufletele copiilor deprinderi bune și sentimente alese.

După ce familia încredințează pe copil școlii rolul ei încă nu este terminat. Acum, ea este datoră să ajute școala în privința desăvârșirii educației copilului, să-l

supravegheze și să-l îndrumeze.

Se observă — și aceasta pe o scară întinsă — că familia, de îndată ce încredințează pe copil, școlii, se dispensează de educația lui; ba, de multe ori, unii părinți nici nu verifică dacă școala își face sau nu datoria. Rari sunt părinții cari trec pe la școala să se intereseze cum învață copiii lor și tot mai rari sunt aceia care se interesează de lecțiunile lor și-i îndeamnă ca să învețe.

În ultimul timp s'a mers pînă acolo că se aruncă toate rezultatele defectuase ale educației copiilor în sarcina școlii, scoțindu-se familia de sub orice culpă. Nu rareori auzim pe unii întrebând pe câte un copil cu apucături rele: „Așa te învață învățătorul?” sau „Așa înveți la școală?” Aproape niciodată nu auzim: „Așa te învață mama?” sau „Așa te învață tatăl?” sau „Așa înveți acasă”.

Desigur, e o greșală. Ne-am obicinuit să aruncăm în spatele școlii și al învățătorului tot ceace vedem rău la unele persoane. Dar, școala nu e vinovată totdeauna de educația defectuasă și apucăturile rele ale copilului. De cele mai multe ori familia este marele vinovat.

Oricât de strălucită ar fi școala, dacă familia n'a pus o bază solidă la educația copiilor, nu poate scoate din ei nimic. Nu totdeauna poate școala să îndrepteze greșelile de educație ale familiei, mai ales că este cunoscut că: „educația poate mult, dar nu poate totul”.

Am amintit mai sus că multe familii se dispensează de educația copiilor după ce i-au încredințat școlii. Ba, unii părinți au pretenția ca școala să le dea oameni de ispravă deși, poate, copiii lor sunt niște derbedei. E un mare păcat. Între școală și familie trebuie să existe o strînsă colaborare. Plecînd dela școală, copilul trebuie să găsească în familie o continuitate de muncă și educație. Părinții trebuie să-l controleze ocupațiile, spre a nu fi influențați în rău de mediul înconjurător. Jocurile copilu-

lor trebuie o serie de reguli lingvistice, arbitrare în forma lor, capricioase ca întrebuintare.

Însfârșit trebuie ca spiritul să se organizeze după planul lingvistic și că docila obișnuință să pue la dispoziția sa posibilitățile de expresiune ce le-a câștigat. Gîndirea nebuloasă, așa cum înțelege subiectul să o exprime, se scurge în aceste mecanisme. Ele se află acolo, supuse, așteptînd inspirație. În adevăratul înțeles, limba nu este nici ca un dicționar, nici ca o gramatică ori ca o logică, ci ca un joc de deprinderi semantice, gramaticale, intelectuale: cum ar fi cursa viitoare în mușchii și nervii cursistului.

3) *Limba, limbaj, cuvînt. Formulațiunea verbală.* Copilul primește o limbă ca dar din partea societății; o limbă, adică „acest ansamblu de convențiuni necesare, adoptate de corpul social pentru

a permite individului exercițiul limbajului”. Fără identitatea lingvistică ce i-a furnizat-o el n'ar putea să producă acel exercițiu. Fără îndoială că ar fi ajuns în societate cu câteva asemănări lingvistice, adică să promulge câteva convențiuni lingvistice și să producă un fel de embrion al limbajului, dar limba aceasta ar fi fost prea săracă, ca tot ceace nu corespunde unei tradiții. De altfel tot așa a început limbajul.

Însă limba aceasta, ce se vorbește în jurul său, copilul n'o cunoaște decât puțin, avînd nevoie, pentru a-i cunoaște modul, de o ucenicie, și n'o cucerește decât puțin câte puțin. Ea îi preexistă, i se impune și îi survine. Este atât de complex sistemul acesta, atât de puternic organizat jocul valorilor lingvistice, atât de delicată această ucenicie, care, cu adevărat durează toată viața.

Dar mai înainte individului,

Învățătorul factor de îndrumare al tineretului

Dacă ne îndreptăm privirile cercetătoare asupra evenimentelor ce se petrec în Occidentul Europei, unde frații de acelaș sânge se suprimă reciproc fără nici-o milă, precum și spre Extremul-Orient, unde antagonismul dintre cele două mari popoare le-a aruncat în ghiarele rului și mizeriei, vom vedea că neliniștea și incertitudinea dănuiesc în lumea întreagă, așteptînd doar ocazia ce s'ar ivi spre a arunca din nou omenirea în brațele unui nou masacru. Această stare de febrilitate este rezultatul a două lumi: o lume veche care se năruie și ale cărei neliniști se transformă în suspine; iar cealaltă

lui trebuie, deasemenea, supravegheată, deoarece de aci se capătă cele mai multe apucături rele.

Așa dar familia e datoră ca în timpul cît copilul stă acasă să-l supravegheze dacă-și învață lecțiile, unde se duce, cu cine se adună, ce fel de fapte face, etc., etc.

Școala și familia trebuie să se ajute reciproc, să colaboreze la educația copiilor.

Sunt foarte rare familiile care întrețin o strînsă colaborare cu școala. Cauzele? Preocupările părinților, ignoranța și neglijența. Ce e de făcut?

Tot școala trebuie să avizeze la mijloace practice pentru a stabili o cît mai strînsă colaborare cu familia.

Și cum se poate realiza această colaborare acolo unde nu există?

Prin apropierea familiei de școală. Această apropiere se poate face prin următoarele mijloace: serbări școlare, șezători, vizite în familiile copiilor, vizitele părinților la școală, cămine culturale, radio, cinematograful.

Odată stabilită această colaborare școala va pune familia în fața realității, îi va da sfaturi și îndrumări în ceace privește educația copiilor.

În felul acesta se va ajunge la colaborarea dintre familie și școală atât de necesară astăzi.

I. Lupu-Riștețu

(După revista „Școala și familia de mâine”)

e lumea tineretului ale cărei năzuințe tind spre o altă formă de viață. Călăuzită de nădejdiile unui viitor mai bun, această lume a tineretului se aruncă cu tot entuziasmul în luptă contra celei dintâi, îmbrățișînd de cele mai multe ori din cauza impetuozității cu care caută să-și ajungă scopul, idei extremiste, ce sunt colportate pretutindeni de către don-juanii corupției.

Si aceștia nu cruță nimic spre a-și ajunge scopul, uzînd toate mijloacele posibile spre a pune ghiara pe tineret în care ei cu drept cuvînt văd cheazăia viitorului.

Deaceea tineretul astăzi, este preocuparea tuturor neamurilor, iar popoarele care caută să-și fixeze noi forme de viață socială, au făcut din această problemă preocuparea imponderabilă, în jurul căreia au grupat toate eforturile și toată atenția, pentru educarea și îndrumarea lui. Astfel Italia, Germania, Rusia etc. și-au pus toate speranțele în viitorul acestui tineret, pe care caută să-l educe în spiritul specific aspirațiilor nației (neamului).

La noi mai mult ca ori unde, acest tineret abandonat, trebuia să fie preocuparea primordială a tuturor acelor cari călăuzesc destinele neamului. Și semnalul a fost dat. M. S. Regele Carol al II-lea dornic de a folosi elanul și forța acestui tineret, în care ochiul clar-vizionist al M. S. a întrevăzut tezaurul virtuțiilor străbune, i-a întins mîna protectoare pornind la muncă fără popas.

Și primii către care privirile M. S. s'au îndreptat pentru educarea și îndrumarea acestui tineret au fost învățătorii.

Iar ei, au răspuns cu toții la apelul Regal. N'au precupețit nici timp, nici bani și au mers cu toții la centrele de străjerism în frunte cu conducătorii lor, mărînd necontenit falanga celor cari și-au închinat viața pentru neam și Rege. Învățătorii, a căror pregătire este de a educa această mică lume, speranța patriei, pe

(Urmare în pag. 4-a)

mai înainte copilului, a fost omul, umanitatea. Înaintea limbii a fost limbajul, adică ansamblul funcțiilor cari construlau și permiteau să se utilizeze sistemul semnelor, sprijinit pe noțiunile ordonate de relațiuni, în care constă toată limba. Toate limbile, așa felurite cum sunt, ascultă de anumite cerințe fundamentale ale gîndirii și pune în joc un mic număr de procedee interschimbătoare care pot să se transpună. Înaintea varietății formelor a fost unitatea funcțiilor: o tehnică universală înainte varietății întrebuintărilor.

Limbă și limbaj dau naștere cuvîntului, adică ansamblul acestor combinațiuni cu ajutorul cărora subiectul vorbește utilizînd codul limbii în vederea exprimării gîndirii sale personale, atât cît îi perinite mecanismul psihologic să exteriorizeze aceste combinațiuni

Cuvîntul are prin urmare două aspecte: emisiunea fonetică și

formulațiunea verbală. Tot ceace în limbă nu este decât latent și virtual, în conștiința subiectului trece la act. Limba ce a învățat-o revine grupului lingvistic prin emisiunea fonetică care este începutul și sfîrșitul său.

Astfel copilul n'a dobîndit și nu posedă limba decât prin limbaj, pentru că limbajul trece pe deasupra și domină limba: dar dacă limba este înăi de toate opera limbajului, desigur că trece peste limbaj prin caracterul său arbitrar și prin puterea sa de înflorire; ea impune subiectului care vorbește un sistem de convențiuni, lui părăndu-i-se că nu vorbește decât din memoria sa; și totuși, dacă se orientează în neorînduiala formelor, aceasta o face fiindcă este condus prin planul funcțiilor.

Traducere de
Cristian Constantinescu
Kili-Kadi

(Va urma)

Invățătorul factor de îndrumare al tineretului

(Continuare din pag. 3-a)

ei i-a găsit vrednici de a le încredința această cinste neprețuită, dar grea și plină de răspunderi de a forma generațiile tinere călăuzindu-le pe drumul adevărului, inspirându-le sentimente mai nobile și sădind în sufletul lor tot ce este mai bun și demn în spiritul și caracterul neamului, așa cum secolele le-au transmis dela strămoși.

Creind străjeria, M. S. a creiat „școala națiunii”, unde toți copiii țării legându-se între ei prin aceleași năzuințe și având aceleași speranțe, vor forma „snopul sfânt al patriei”, căci copilul va fi însăș poporul de mâine cu sufletul lui nevinovat.

În acest suflet nevinovat al copilului învățătorimea a fost aleasă să planteze iubirea sublimă de patrie, care să-l călăuzească pe căile parcurse de străbuni. Se poate oare misiune mai nobilă decât aseasta? Dar nu numai atât. Acest tineret cu sufletul plămădit în aseastă școală a națiunii, își găsește și mai departe pregătirea și îndrumarea în cadrele educației premilitare, încredințată tot învățătorilor, unde primește o educație umană și națională, care face din el soldatul datoriei în

patrie, gata de sacrificiu în orice moment. Călăuzite de spiritul de jertă pentru promovarea idealului în slujba căruia și-au închinat viața, cei 50.000 de martiri de pe plaiurile României, duc cu suferințele pline de emoții o nouă muncă, pentru care își irosesc noi forțe, pe care trebuie să le redobândească cu aceiași pâine neîndestulătoare, pe care le-o conferă același salariu mizer de 1600-2600 lei.

V. Bărbulescu
Arnăut-Cuius

Invățătorii județului Calliacra au depus jurământul pentru noua Constituție

În ziua de 5 Martie a. c. delegații desemnați dintre învățătorii din județ pentru a lua jurământul pentru noua constituție au depus jurământul în fața d-lui Revizor școlar Ilie Nedelcu. Tot atunci au depus jurământul și învățătorii din Bazargic.

Solemnitatea depunerii jurământului s'a făcut întrun cadru impunător. Învățătorii au intonat Imnul Regal și Tatăl nostru, după care au depus jurământul pentru noua Constituție.

R E C E N Z I I

CARTI

„Școalele de mâine” de John Dewey și Evelyn Dewey, tradusă de d-l G. I. Simeon — Inspector general al învățământului primar. Editura librăriei „Principele Mircea” — str. Doamnei No. 10, București I. Prețul 90 lei.

D-l Inspector general G. Simeon, traducătorul lucrărilor „Psihologie și educație” de W. James și „Bazele studiului copilului” de Ed. A. Kirkpatrick, ne prezintă o nouă traducere. De data aceasta, distinsul inspector general a avut fericita inspirație de a ne prezenta în traducere lucrarea „Școalele de mâine” a cunoscutului pedagog și psiholog american John Dewey.

Dewey și-a impus reputația și renumele în întreaga lume atât prin experimentările cât și prin ideile sale pedagogice care au servit ca punct de plecare și de ramificare a diferitelor curente pedagogice actuale.

Educatorii vor afla în paginile lucrării tradusă de d-l Simeon o mulțime de probleme pedagogice și educative cunoscute și experimentate aproape în toate țările lumii. Remarcăm, în linii generale, ideile călăuzitoare, din lucrarea „Școalele de mâine”, care sunt: Educația considerată ca un proces natural de dezvoltare, patru factori în dezvoltarea naturală a copilului, respectarea individualității școlarului, individualizarea învățământului, învățământ practic, educația prin muncă sau „munca, factor educativ”, școala considerată ca un câmin social, libertatea și disciplina școlarilor, activitățile colective, educația cetățenească, democrație și educație, etc.

Traducătorul a căutat să întrebuițeze limba cea mai apropiată de majoritatea cititorilor, fapt care

face ca lectura lucrării să fie foarte plăcută.

Recomandăm traducerea „Școalele de mâine”, cu toată căldura, cititorilor noștri și în special candidaților la examenele de definitivitate și înaintare.

„Granițele țării” — poezii patriotice și antirevizioniste — și „Suflet de Străjer” — teatru și dialoguri străjerești. Biblioteca „Catedra” — Galați.

Colegul D. Faur dela Galați, directorul revistei „Catedra” a înființat o așa zisă bibliotecă, denumită „Catedra”, din care a tipărit până în prezent 14 numere (volume). Volumele tipărite în biblioteca de mai sus cuprind material select și variat pentru serbările și șezătorile școlare.

În volumul „Granițele țării” se găsesc poezii patriotice și antirevizioniste, dintre cele mai de seamă; iar în volumul „Suflet de Străjer” se găsesc câteva plese de teatru și dialoguri străjerești.

Recomandăm biblioteca „Catedra” colegilor, în vederea serbărilor și șezătorilor. Volumele ce vor mai apărea le vom anunța la timp.

Doritorii se vor adresa d-lui D. T. Faur, str. Cuza Vodă No. 45 Galați.

„Îmbătrînirea înțelepțește” (Savoir vieillir) de B. Blanchard. În românește de P. Mușoiu. Biblioteca „Revistei Ideii” — str. Popa Soare, 69 — București IV. Prețul lei 40.

D-l P. Mușoiu, traducătorul volumului „Arta tăcerii” (Savoir se taire) prezintă prin biblioteca „Revistei Ideii” o nouă traducere cu titlul „Îmbătrînirea înțelepțește”. O recomandăm cititorilor.

REVISTE, ZIARE

„Plaiuri Săcelene” — revistă de atitudini și probleme săcelene. Anul IV, No. 1, Ianuarie 1938.

Din Săcelele Brașovului ne-a sosit prețioasa revistă „Plaiuri Săcelene”.

E una dintre publicațiile de seamă, îngrijit redactată de d-l Victor Tudoran. Ce bine ar fi să avem cât mai multe publicații ca „Plaiuri Săcelene”. Li dorim succes în drumul pe care a pornit de 4 ani.

„Avântul” — număr festiv — 1 Ianuarie 1938.

„Avântul” d-lui V. Taloescu a împlinit 10 ani de existență. Cu acest prilej gazeta a fost tipărită într'un număr festiv de 54 pagini. Sunt cunoscute greutățile pe care le întâmpină publicațiile de provincie pentru a deveni cunoscute publicului și a câștiga cititori. Multe dintre ele cad răpuse dela primii pași; iar altele pășesc cu curaj, înfruntând greutățile și-și creiază drum larg în masele populare.

Dintre cele din urmă face parte și „Avântul”, care a știut să înfrunte cu curaj greutățile și să servească interesele neamului timp de 10 ani.

Cu prilejul sărbătorii primei decade de existență dorim Avântului viața lungă și glorioasă, urîndu-i să încrusteze pe frontispiciu încă multe decenii.

I. Lupu-Rișlețu

SANATATEA

Al 38-lea an. No. 1, Martie 1938.

Cu numărul de 1 Martie, revista „Sănătatea” a intrat în al 38-lea an de apariție regulată sub direcțiunea d-lui dr. Sigmand-Sigma.

Nu este greu de înțeles cum o revistă de popularizare a medicinei reușește să apară regulat atât timp, dacă se consideră marea utilitate a acestei reviste pentru oricine.

În fiecare număr sunt publicate numeroase articole și studii privind sănătatea trupezască și sufletească a fiecăruia.

Colaborările alese dau garanția celei mai perfecte seriozități a cuprinsului.

Din ultimul număr cităm câteva titluri pentru a da o idee asupra valorii acestei reviste:

Educația igienică a tineretului, de dr. G. Banu — Americanii și sănătatea publică, de Nic. I. Sarru — Sifilisul producător de avorturi — prof. dr. Nanu-Muscel, de dr. S. Irimescu — Pulsul și pulsațiile, de dr. S. Wats — Treicontraotrăvuri: Alabastrul de metylen, lobelina și coramina, de General dr. Al Papiu — Alimentația copiilor dela 7 la 12 luni, de prof. M. Manicatide și Docent dr. M. Cajal — Regimul alimentar al bolnavilor de stomac, de dr. I. M. — Masajul feței — Durerea de șale — Hernia strangulată, etc., etc.

Nenumărate sfaturi și îndrumări igienice și un minunat supliment literar.

Un exemplar de 48 pagini elegant ilustrat 20 lei.

Redacția și administrația: „Sănătatea”, str. Triumfului, 7. — București.

Dela bancă

În ședința consiliului băncii din ziua de 3 Martie a. c. s'a luat hotărârea ca toate cererile ce se înaintază pentru împrumuturi să se rezolve în fiecare lună într'o ședință de consiliu ce se va ține dela 1 la 10, adică înainte de primirea salariului spre a se putea face fața plăților.

Colegilor care au împrumuturi mari nu li se mai acordă nici un împrumut până ce împrumuturile pe care le au nu vor scădea la nivelul capitalului social. Aceste măsuri pentru a se putea servi cit mai mulți și diferiți membri ai băncii.

Dela redacție

Din cauza frământărilor politice din ultimul timp, dat fiind că au fost suspendate toate manifestările publice ale școlii — chiar cele programate, cum sunt cercurile culturale — deacea și gazeta „Semănătorul” și-a întrerupt apariția.

Acum după clarificarea situației politice „Semănătorul” își reîncepe activitatea în slujba culturii, a binelui și adevărului.

D-nele și d-nii colegi cari ne trimit articole sunt rugați să scrie cât mai cît și numai pe o singură pagină a hîrtiei. Articolele care nu vor îndeplini aceste două condițiuni nu pot fi luate în considerare.

Nu ne trimiteți articole prea lungi deoarece spațiul gazetei noastre este prea restrîns. Am dori ca nici un articol să nu depășească 4-5 pagini de caiet. Articolele prea lungi pot fi împărțite în capitole ori fragmente și le vom publica în mai multe numere succesive.

D-lui Cristian Constantinescu, învățător, Kili Kadi.

S'au primit cele trimise de d-v. În numărul de față s'a publicat o parte. Restul în numărul viitor. Vă mulțumim pentru străduința ce depuneți și am dori să avem cât mai mulți colaboratori ca d-v. Vi s'au expediat cele două exemplare din „Semănătorul” nr. 5 pe care le-ați cerut.

D-lui Vasile Bărbulescu, învățător — Arnăut-cuius.

Articolul bun. S'a publicat în numărul de față. Mai așteptăm.

Croitoria și Postăvăria

Gheorghe Belciu

BAZARGIC

Str. Carol No. 24

Unicul magazin românesc bine asortat cu ștose Scherg

Pardesiuri și costume ireproșabile

Pentru D-nii Învățători plata în rate lunare.

Vizitați spre convingere.

Rețineți adresa: Str. Carol 24 Bazargic — (vis-a-vis de Farmacia „Lagara”)